

VYSOKÉ OTÁČKY

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE *MILIARDÁŘI Z DREAMLANDU*

LAUREN ASHER

PŘELOŽILA JANA MILOTOVÁ

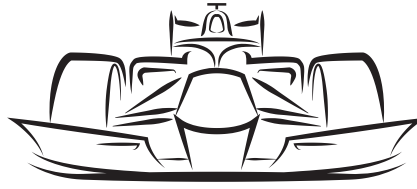

VYSOKÉ OTÁČKY

LAUREN ASHER

přeložila Jana Milotová

Copyright © 2021. WRECKED by Lauren Asher

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jana Milotová, 2026
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8835-4

VAROVÁNÍ PŘED CITLIVÝM OBSAHEM:

Příběh obsahuje prvky, které nemusejí být vhodné pro všechny čtenáře. Na stránkách se objevují následující témata: úmrtí rodiče, problémy s duševním zdravím, zneužívání volně prodejných léků, chronická onemocnění, zmínky o smrtelných nemocech.

Všem čtenářům trpícím úzkostí – tahle je pro vás.
Nedopusťte, aby strach zvítězil.

Playlist

Noah Cyrus – Lonely
NF – My Stress
G-Eazy, Bebe Rexha – Me, Myself, & I
Ellie Goulding, Lauv – Slow Grenade
Marshmello, YUNGBLUD, blackbear – Tongue Tied
Gabrielle Aplin – Strange (piano version)
Lauv – Love U Like That
Kacey Musgraves – Rainbow
Drax Project, SIX60 – Catching Feelings
Halsey – Graveyard
Machine Gun Kelly, Camila Cabello – Bad Things
Dagny – Somebody
John Legend – Conversations in the Dark
Caitlyn Smith – Put Me Back Together
X Ambassadors – Unsteady
Sody – What We Had
Passenger – Let Her Go (acoustic version)
Halsey – You Should Be Sad (acoustic version)
Jaymes Young – Happiest Year
Taylor Swift – This Love
Kodaline – The One
Ed Sheeran – Thinking Out Loud

PROLOG

Elena

PŘED TŘINÁCTI LETY

„Jestli se nepřipravíš za pět minut, nebude žádná pohádka. Sice je ti už dvanáct, ale spát chodíš pořád v osm.“ Tátův hlas se rozlehne chodbami dvoupodlažního domu.

Pospíším si do koupelny. Před sebou mám jasný cíl, takže se nepárám s večerní rutinou. Dnes mi domácí úkoly trvaly obzvlášť dlouho. Po vyčištění zubů si rychle zapletu vlnité vlasy do copu a vyměním kontaktní čočky za brýle.

K posteli se dostanu s třicetisekundovou rezervou. S hlasitým žuchnutím sebou plácnu na měkkou matraci. Chodbou se rozlehnou tátovy kroky a on nakoukne dovnitř, aby mě zkontroloval. Zeširoka se na něj usměju, zkřížím nohy a sepnu ruce.

Otevře dveře dokořán a upře na mě své hnědé oči. „Mám se podívat, jestli sis protáhla mezizubní prostory nití?“

Zavrtím hlavou ze strany na stranu a pokusím se potlačit smích.

„Platba za tvou příští návštěvu u zubaře půjde z tvého prasátka.“

„Slibuju, že to udělám zítra. Strašně se těším, až si spolu budeme číst, a domácí úkoly mi trvaly celou věčnost. Proč nemůžu chodit do školy se všemi kamarády? Oni mají úkoly hotové za hodinu.“

Od té doby, co se táta před pár lety stal mexickým velvyslancem, se náš život změnil. Rodiče mě zapsali do soukromé školy, přestěhovali jsme se do lepší čtvrti a teď máme i peníze na dovolenou. Máma zůstává doma, zatímco táta cestuje do Spojených států a zase zpátky a pracuje na důležitých věcech pro vládu.

„Jednoho dne mi poděkuješ, že jsem tě nutil chodit do školy, kde si procvičuješ angličtinu."

„Ale oni mě nutí mluvit anglicky celý den," zafňukám.

Poklepe mi na nakrčený nos. „A podívej, jak dobře už ti to jde. Jsem rád, že se to školné vyplatilo."

Sedne si vedle mě, a když se ke mně přitiskne, matrace klesne pod jeho vahou. Otevře výtisk *Hunger Games* na poslední kapitole, u které jsme skončili. Je připravený zahájit naši večerní tradici. Jeho pozice je spjatá se spoustou povinností – což způsobuje, že často zmešká čtení před spaním.

„Jsi připravená?" Táta mi ukáže stránku s kapitolou.

„Jo, jo, jo!"

„Víš, co teď přijde?" Odhrne mi z obličeje pramen vlasů, který mi vyklouzl z copu.

Odolám nutkání obrátit oči v sloup. „Jasně. Ty začneš, já skončím. Jú! Tak honem!" Zavrtím prstem, abych mu naznačila: *míň řečí, víc čtení*.

Jeho drsný hlas naváže přesně tam, kde jsme před dvěma týdny skončili.

Sedím opřená o pomačkané polštáře, visím na každém jeho slově a s nadšením poslouchám, jak Katniss přežila Roh hojnosti.

V polovině kapitoly mi táta podá knihu. Já čtu a on mě opravuje. Můj přízvuk je čím dál silnější, jak nadšení roste. Kapitola uběhne jako voda a po napínavém konci zoufale toužím po pokračování.

„Ještě jednu kapitolu! *Prosím*!“ Zamrkám na něj tmavými řasami. Jsou tak dlouhé, že se dotýkají mých brýlí, což je otravný problém, kterému obvykle předcházím kontaktními čočkami.

Zavrtí hlavou. „Kéž bych mohl, *chiquita*. Ale máma chce, abych jí před spaním pomohl s nádobím.“

Přivinu se k němu a vytáhnu z rukávu všechny trumfy. „Ale byl jsi pryč *celou věčnost*, takže mi dlužíš aspoň deset kapitol.“

„Deset?“ Zasměje se a obejme mě. „Co takhle zítra? Jsem ochoten se dohodnout na třech.“

Odtáhnu se a založím si ruce na hrudi. „Tak fajn. Jestli už musíš jít…“ Mávnutím mu naznačím, aby se klidil, a s dramatickým povzdechem se opřu o polštář.

„Věděl jsem, že ti ta nová škola prospěje. Chováš se jako pravá dáma. Letos čteš o moc líp. Jsem na tebe strašně pyšný.“ Táta mě jemně políbí na čelo a pak zavře dveře pokojíčku.

Zhasnu lampičku.

Zavřu oči a myšlenkami zabloudím ke knize a k tomu, jak kapitola skončila. Zvědavost, co bude dál, mě připraví o veškerou trpělivost. Nemůžu usnout, a tak z nočního stolku vytáhnu malou baterku, kterou si schovávám právě pro takovéhle případy.

Vezmu si knihu a schovám se do šatny. Kdyby mě rodiče přistihli, jak takhle pozdě v noci čtu, když musím zítra do školy, pěkně by mi vyhubovali. Abych nás toho všechny ušetřila, schovám se na své obvyklé místo za oblečením a párem kartonových krabic. Baterka rozptýlí stíny a já otevřu knihu na další kapitole.

Prstem si označím místo, kde jsem skončila, a dál si cvičím čtení. Katniss uteče od ostatních a snaží se vyhnout smrti. Je statečná a nebojácná.

Náhle se odněkud z přízemí ozve výkřik. Z toho, jak strašidelně to zní, se mi zježí chlupy na pažích. Řev táty mě vyleká a pustím vázanou knihu z roztřesených prstů. S těžkým žuchnutím spadne na podlahu vedle mých nohou.

Zadržím dech a snažím se pochopit, co jsem právě slyšela. Tříštící se sklo a vzdálená prosba mé matky ve mně probudí paniku. Když táta přejde z angličtiny do španělštiny a žadoní o milost, rozbuší se mi srdce. Neznámé hlasy na něj cosi křičí a pak se ozve další rána.

Táta mě před podobnými událostmi varoval. Nabádal mě, abych v takové chvíli zůstala ve svém pokoji a čekala, až si pro mě jeden z nich přijde.

Mámin další výkřik mi vyrazí dech. Tisknu se ke koberci a roztřesenými prsty se snažím uchopit baterku.

Táta znovu něco zařve. Jeho prosby se nesou skrz zavřené dveře mého pokoje. Snažím se ovládnout třes, který mi prochází tělem.

Po celém domě se rozlehne zatím nejhlasitější prásknutí. Jako by někdo dole odpálil ohňostroj. Táta přestane řvát a máma ze sebe vydá bolestné zakvílení.

Stále rozechvělými prsty zhasnu baterku. Ticho prořízne hlasité cvaknutí. Skryju se ve tmě. Pak uslyším dalších několik prásknutí. Přeruší matčin pláč a mně po zádech přeběhne mráz.

Jedno. Dvě. Tři.

Z očí mi vyhrknou slzy a já se namáhavě snažím dýchat. V uších se mi ozývá tlukot srdce. V hloubi duše vím, že něco není v pořádku – moji rodiče už nepláčou. Zavrtím hlavou, jako by mi ten pohyb měl pomoct vypudit strach z hlavy. Nesnesu myšlenku, že se jim stalo něco zlého.

Dveře pokoje se s vrznutím otevřou a já se zhluboka nadechnu.

Už je to tady. Najdou mě.

Dveře šatny utlumí zvuk kroků. Stáhnu se do sebe ve snaze zmizet v tom nejmenším možném koutě. Skryju se za krabicemi a věšáky s oblečením.

Nejsem Katniss Everdeenová.

Jsem holka, která jen předstírá odvahu a schovává se, zatímco ji strach nutí schoulit se do malého bezvýznamného klubíčka. Dveře šatny se otevřou a při tom zvuku mi do krku vystoupá žluč. Neodvážím se polknout ze strachu, že mě vetřelec uslyší.

Několik ramínek zarachotí a moje boty se přesouvají sem a tam. Potlačím nutkání se nadechnout a slyším, jak cosi bouchlo o krabici přede mnou. Neznámý člověk se vytratí stejně rychle, jak přišel.

„Jeho dcera tu není. Možná je u někoho jiného z rodiny? Nebo bychom měli zkontrolovat všechny pokoje?“

Zakryju si ústa, aby z nich neunikl žádný zvuk. Slzy mi stékají po prstech, ale podaří se mi zůstat zticha.

„*Olvídalo*. Už jsme se o to postarali. *El jefe* na nás bude pyšný a po tomhle nás bude muset povýšit. Eduardo mu leze na nervy už roky.“

Ze všech sil se snažím, abych se nepozvracela a neprozradila se. Katniss by neplakala. Vylezla by ze skříně a něco udělala. Cokoli.

Jsem slabá, ubohá třasořitka, která sotva popadá dech a bojuje s obracejícím se žaludkem.

Kdesi dole prásknou dveře.

Máma a táta si pro mě přijdou. Jsou v pořádku. Možná trochu zranění, ale budou tady.

Minuty ubíhají, ale z domu neslyším žádné zvuky. Po tváři mi stékají další slzy a modlím se, aby pro mě táta přišel a odnesl mě do postele.

Celé hodiny se nehýbám a bojím se vyjít ven. Oči si přivykají na tmu, zatímco se houpu sem a tam, abych se

uklidnila. Nakonec vylezu z úkrytu a se sevřeným žaludkem otevřu dveře. Zastavím se a naslouchám, jestli někdo neví, že jsem tady. Uplyne několik minut, než usoudím, že je bezpečné se znovu pohnout.

Zhluboka se nadechnu a otevřu dveře pokoje. Zavrzají jako v nějaké strašidelné halloweenské epizodě seriálu. Se zrychleným tepem přerývaně vydechnu.

Nesnáším tmu. V domě to vypadá strašidelně, všechna světla jsou zhasnutá a v těch nejtemnějších koutech se vznášejí stíny. Na zátylku mi naskočí husí kůže. Nohy mě nesou dolů po schodech. V rukou svírám baterku; zoufalství mi dává sílu jít dál.

„Mami? Tati?“

Žádná odpověď. Z naprostého ticha a tmy mi začne pulzovat žíla na krku. Potlačím nutkání vyběhnout nahoru po schodech a schovat se pod peřinu. Katniss by ve tmě byla statečná – silná a nebojácná.

Zakopnu o něco, co mi blokuje cestu do kuchyně. Hlava mi sama od sebe klesne. „Ne! Ne, ne, ne, ne, ne.“

Baterka mi se zaduněním spadne k nohám a odkutálí se pryč. Podlomí se mi kolena a svezu se na podlahu. Prsty sevřu matčinu ruku, která je v mé dlani studená a působí tak nějak divně.

Oči se mi zalijí slzami. Stékají mi po tvářích a dopadají na ni. Přelezu přes její tělo a přitáhnu si ji k sobě. „*Mami! Despiértate!*“ Třesoucími se prsty jí odhrnu vlasy z obličeje. Srdce se mi sevře při pohledu na prázdné oči, které na mě zírají.

Jsou studené, prosté života a jakéhokoli náznaku tepla.

„*Mami, qué pasa? Regresa a mi.*“ Ruce mi po něčem sklouznou a její ruka mi vypadne ze sevření. Shlédnu na prsty, ale v chabém světle je těžké rozeznat, co je smáčelo. Slzy mi zamlžují zrak, zatímco se plazím k baterce. Světlo

dopadne na tátu, ležícího hned vedle mámy. Za ním se táhne stopa krve. Jakmile se doplazím k jeho tělu, obejmu ho. Přitisknu ucho k jeho hrudi v naději, že ještě žije. Hlasitě zavzlykám. Můžu zavolat doktora nebo babičku, aby mi pomohli.

„*Por favor, papi, no me abandones*."

Ticho.

Žádný tep, ani dech. Nic.

„Ne, ne, ne." Z úst mi unikají zvuky plné bolesti. Vzlykám mu do hrudi a úplně se přestávám ovládat. Je cítit něčím zvláštním. Sevřu jeho oblek a zatřesu s ním, jako by se mohl probudit zpět k životu.

Vrátit se ke mně.

„Neopouštěj mě," zachroptím zlomeně.

Nikdo neodpoví. Nikdo mé výkřiky neslyší. Nikdo nemůže zachránit moje rodiče. Jsou pryč.

Mrtví.

Zavraždění.

Moje ruce se lesknou ve slabém osvětlení, zakrvácené a kluzké. Zachvátí mě vlna nevolnosti. Urazím sotva pár metrů, než se mi večeře vrátí zpět do krku a tělo se mi sevře v křečích. Dávím, dokud mi v žaludku nic nezůstane.

Položím třesoucí se ruce na dřevěnou podlahu. Střep skla se mi zabodne do prstu a ostrá bolest mě přiměje sykavě vykřiknout. Když si ten tlustý kus skla z prostředníčku vytrhnu, začne mi téct krev.

Slzy mi stékají po tváři, dopadají na podlahu a ztrácejí se ve stopě krve, kterou po sobě táta zanechal.

Ležím na kluzké dlažbě, přitahuju si kolena k hrudi a přeju si, aby mě ti vrazi taky zabili. Celá se chvěju a houpu se sem a tam. Zhasnu baterku a nechám stíny, aby se vplížily dovnitř a obklopily mě. Ticho mě připraví o poslední kousek klidu.

KAPITOLA PRVNÍ

Jax

SOUČASNOST

„Jaxi, vychladne ti snídaně! Co celé dopoledne děláš u sebe v pokoji? Všechny Playboye jsme vyhodili už před lety!“ Z interkomu v mém starém pokoji zazní mámin hlas.

Takhle to chodí, když o zimní pauze navštívím rodinu. Nic nevystihuje svátky tak dobře jako ranní buzení a obviňování z toho, že si ho honím ještě před ranním šálkem čaje. Zavrčím, vylezu z postele a stisknu tlačítko na reproduktoru. „Jsi příšerná. Poslední, co chci slyšet na pokraji orgasmu, je hlas mojí mámy.“

Malý reproduktor na stěně mého pokoje se rozvibruje jejím smíchem. „Jsi nechutný. Bůh mi odpusť, že jsem vychovala někoho s tak nevymáchanou hubou. Pojď dolů. Táta odjel na schůzku a já nechci jíst sama.“

V rodině máme interkomy a personál na plný úvazek, jelikož táta býval slavný boxer, který si pomocí pěstí vybudoval luxusní život. Už nezápasí, ale jeho investice mluví samy za sebe.

Spadáme do stejné finanční skupiny jako hajzlové, kteří se tátovi kdysi smáli za to, že pocházel z chudé rodiny. Vítejte na druhé straně; máme svěřenské fondy a víc investic, než by člověk našel na celém akciovém trhu.

„Za chvilku jsem tam.“ Ustoupím od zdi a vejdu do koupelny, abych ze sebe smyl ranní ospalost.

Původně jsem před začátkem sezony F1 nechtěl přijet domů, ale máma mě o to poprosila. Je těžké jí něco odmítnout – zvlášť když tu na Velikonoce nebudu. Navíc jsem si nenaplánoval zrovna moc zábavných aktivit. Liam má plné ruce práce se Sophií a Noah tráví veškerý volný čas s Mayou. Z původního tria jsem zbyl jen já.

Bůh nám všem pomáhej.

Z taštičky na toaletní potřeby vytáhnu lahvičku s léky. Krásná bílá pilulka kontrastuje s opálenou kůží a láká mě, abych si ulevil. Díky krátké době, po kterou působí v těle, a povolení, které jsem získal od amerického lékaře – včetně klauzule F1 o duševním zdraví –, si můžu vzít xanax, kdykoli se mi zachce. V poslední době je to fakt často.

Já – pilot formule 1 a nebetyčný kretén – trpím klinickou úzkostí. Kdyby se o tom dozvěděla veřejnost, nejspíš by se smáli, až by se za břicho popadali. Pak bych jim ale nakopal zadky a ukázal jim přesně, co se stane, když znervózním. Zvenčí nevypadám moc úzkostně, ale uvnitř jsem zatracená troska.

Už od dětství je můj mozek jako křeček v kolečku a soustředí se pořád dokola na ty samé problémy. S úzkostí navíc přicházejí příznaky panických záchvatů. Opřou se do mě a skoro mě srazí na kolena. Na hrudi cítím tlak a prsty se mi třesou tak, že jsou k ničemu.

Panické záchvaty začaly před pár lety a ovlivnily mé chování i produktivitu. Obvykle mě přepadnou, když jsem v opravdu velkém stresu. Třeba když mluvím s rodiči nebo mě zachvátí obavy z budoucnosti. Za poslední rok se postupně čím dál víc zhoršovaly. Po jednom nenápadném záchvatu loni uprostřed závodu, který tým McCoy označil za „technickou poruchu“, jsem se rozhodl, že prášky jsou moje jediné řešení. Nechtěl jsem chodit

na terapii, tak jsem si našel amerického doktora, co můj problém vyřeší, aniž bych se někomu musel svěřovat se svými pocity. Teď mi xanax pomáhá udržet emoce na uzdě dost na to, aby moje závodní auto neskončilo při každém závodě v nejbližší zdi.

Panické ataky jsou pokáním za to, že žiju svůj život naplno, zatímco máma trpí. Hnusné stavy, do kterých se občas dostávám, mi neustále připomínají podobné příznaky u mámy. Huntingtonova choroba je svině, která ji rok co rok připravuje o důležité okamžiky. Může za to, že je slabá a malátná. Můj vzor a světlo mého života čelí té nejhorší možné lékařské prognóze, zatímco já si užívám luxusního života jezdce formule 1. Záchvaty paniky a úzkost se v porovnání s tím, co se děje jí, zdají bezvýznamné.

Ale víte, co říkají odborníci: kam nechodí slunce, tam chodí xanax.

Spolknu prášek a vyjdu z pokoje. Už nemám náladu zaobírat se mizernými myšlenkami. Zatímco procházím naším luxusním domem, moje kroky se odrážejí od mramorových podlah. Světlé stěny ladí s jemnými tóny, které máma vybrala, a vytvářejí příjemný prostor, z nějž se mi občas těžko odchází. Hotelové pokoje, v nichž každý týden bydlím, se s tím nedají vůbec srovnávat.

Jakmile vejdu do kuchyně, máma se na mě usměje. Prostor vypadá, jako by ho stavěli přímo pro šéfkuchaře. „Opravdu se tu ráčil objevit můj nejoblíbenější syn?“

„Jsem tvoje jediné dítě, což znamená, že jsem automaticky tvůj nejoblíbenější syn.“ Přejdu k ní a políbím ji na temeno hlavy. Pak se posadím naproti ní.

„Vždycky jsi byl malý drzoun, který nedokáže přijmout kompliment.“ Roztřesenými prsty si prohrábne jemné rovné blond vlasy, tak odlišné od mých pevných tmavých

kudrn, které si během závodní sezony nechávám ostříhat nakrátko.

Jsem mixem švédského původu své matky a genů otce, britského občana černé pleti. S plnými rty, oříškově hnědýma očima, které jsou dokonalou směsicí obou mých rodičů, a hnědou pletí, jejíž barva se prohlubuje v závislosti na ročním období, mi nechybí sebevědomí. Mám ho dost na to, abych přiznal, že jsem fakt hezký kluk. Taková prohlášení by mi však vynesla pohrdavé pohledy od přítelkyň mých kamarádů.

„Přijmi mou nejhlubší omluvu. Kde jsem nechal způsoby?"

„Zřejmě se ztratily někde mezi tímto domem a Monakem. Jackie nám každý rok bez výjimky připomíná tu noc v kasinu."

„Zdá se, že ta moje historka překonala i lasvegaskou eskapádu prince Harryho." Provokativně na ni zakmitám obočím.

Naše hospodyně Jackie přede mě postaví snídani a čaj. „Ačkoli s tebou tvoje matka zachází jako s malým princem, jsi všechno možné, jen ne člen královské rodiny."

„Au, to zabolelo. Až mě pasují na rytíře, budeš mi líbat boty." Mrknu na ni.

„Kdo tě pasuje? Číšník u tvého VIP stolu se nepočítá." Jackie si založí ruce na prsou, zatímco se opírá o kuchyňský ostrůvek.

Máma se hlasitě zasměje. „Musíš odjet už za týden?"

„Jsi jediná, kvůli komu bych uvažoval o tom, že F1 opustím. I kdyby to mělo být jen na dvě celé vteřiny." Zavrtím nad tím hlavou.

„To je o vteřinu lepší než včera. Když si tě tu nechám několik měsíců, nejspíš se mi tě nakonec podaří přemluvit." Máma pozvedne hrnek k ústům. Prsty se jí roztřesou

tak, že se tekutina rozlije, a polovina obsahu hrníčku skončí na její ruce a šatech.

„Sakra. Pomůžu ti." Popadnu látkový ubrousek, otřu jím rozlitý čaj i kapky z její bledé kůže.

„To je tak trapné." Povzdychne si.

Při pohledu na rezignovaný výraz v její tváři mě zabolí u srdce. Cítím, jak se mi v hrudi zvedá vlna paniky, a při každém nádechu mě pálí plíce. *Xane, klidně už bys mohl zafungovat.*

Zachovám si klidný výraz, který vůbec neodpovídá mému zrychlenému tepu. „Co říkal včera doktor?"

Věnuje mi nepatrný úsměv. „Nemusíš se o mě tak strachovat."

„Mami…"

Obrátí oči v sloup s drzostí, která vystřídá úzkost. „Dobře, fajn. Říkal, že ty problémy se změnou nálady a s pohybem, které poslední dobou mívám, nejsou ničím neobvyklým a budu si na to muset zvyknout. Ale celkově si vedu poměrně dobře. Vypadá to dost nadějně."

„To je dobrá zpráva, ne? Možná to není tak zlé, jak si myslí."

Položí mi třesoucí se ruku na tvář. „No, říkají, že bych mohla žít o pár let déle, než se očekávalo."

„Mluvíme o dalších patnácti letech, plus mínus?" Nelíbí se mi, jak nejistě zní můj hlas.

„Není to jisté. Kéž bych ti mohla říct víc, ale to je všechno, co vím." Její úsměv se zachvěje.

Odstrčím talíř stranou. Už nemám chuť na jídlo. „Co říkal, že by ty třesy mohlo vyléčit?"

„Jediné, co můžeme dělat, je sledovat, jak moc se zhoršují. Jo, a tvrdil, že aby se zmírnil stres, můj syn by měl přestat být tak tvrdohlavý a začít –"

„Ani náhodou."

„Ale –“

„Odpověď zní ne.“ Povzdechnu si. „Je mi líto. Vážně nerad tě zklamu, ale nemá to smysl.“ Ruce se mi třesou pod stolem.

„Nemůžu si pomoct. Musím to zkoušet. Kdykoli jdu k doktorovi, mám o tebe strach. Myslím na to, jak jsi nervózní, a na prášky, které jsi loni začal brát. Sedativa ti vůbec nedělají dobře, tak se to nesnaž bagatelizovat. Napadlo mě, jestli se netřeseš právě kvůli –“

„Mami, prosím, přestaň se o mě strachovat.“ Můj hlas je pouhý šepot. Sakra, nelíbí se mi, jak moc mě dokáže rozhodit, ale musím zůstat pevný. „Můžeme tuhle konverzaci prosím nechat na jindy? Užijme si poslední týden, než budu muset odjet. Nevím, kdy se sem zase dostanu, když je Liam pryč a u McCoye se všechno mění.“ Z mého hlasu čiší zoufalství, je chraplavý a láme se. Upřu na ni doširoka rozevřené oči.

„Prozatím tě poslechnu, ale jen proto, že pokaždé podlehnu těm tvým psím očím. Právě kvůli nim jsi už v pěti letech skončil se čtyřmi kazy.“

„Vždycky jsem byl okouzlující.“ Věnuju jí svůj nejzářivější úsměv, abych skryl své nejvnitřnější obavy.

„Věř mi, jsem si dobře vědoma toho, co o tobě píší v *Daily Mail*. Stačí si přečíst titulky. Už jsi mě mockrát přiměl přát si, abych si do očí nalila žíravinu.“

Provinile sebou trhnu. „Promiň, mami.“

„Těším se na den, kdy potkáš tu pravou a necháš paření v klubech za sebou.“

Zasměju se. „Potkat někoho a navázat s ním vážný vztah jsou dvě velmi odlišné věci.“

„Kdo by dokázal odolat té tvojí drzé nátuře?“

Jackie sebere můj talíř s nedojedenou snídaní. „Každá žena, která myslí hlavou, a ne klitorisem.“

Máma potlačí smích. „Jackie, ty jsi hrozná."

„Říkám to tak, jak to vidím." Jackie pokrčí rameny a vydá se ke dřezu.

„Teď když jsi mi zkazil chuť k jídlu, bys svoji mámu mohl alespoň potěšit. Víš, co miluju víc než cokoli jiného."

„Tátu?"

Odfrkne si. „To tak. Smysl pro humor jsi zjevně zdědil po mně. Milý pane, odveďte mě prosím k našemu místu."

„Jak si přejete." Vstanu a podám jí potetovanou ruku.

Opře se o mě a já nás zavedu přes dům do obývacího pokoje. Uprostřed místnosti se leskne klavír. Posadím ji na pohodlné křeslo, než se sám uvelebím na klavírní stoličce a otočím se k ní.

Zatleská a usměje se. „Nejlepší rozhodnutí, které jsem jako rodič udělala, bylo donutit tě, abys chodil na lekce klavíru."

„Vážně? Ze všeho, co jsi udělala, je tohle to nejlepší?"

„O tom nepochybuj. Tvůj otec je na hudbu úplně hluchý, takže ty jsi ta nejlepší náhrada."

Usměju se a otočím se k ní zády. Prsty lehce přejedu po klávesách a začnu hrát písničku od její oblíbené kapely.

Po chvíli hudbu přehluší mámin hlas. „Ani nemůžu tvrdit, že jsem naštvaná, že ses kvůli tomuhle druhu hudby odmítl učit klasiku."

„Jednou rebel, vždycky rebel."

„To mi nemusíš vykládat. Od koho si myslíš, že to máš? Vyrostl jsi na pohádkách na dobrou noc o tom, jak jsem opustila svoji rodinu, aniž bych se jedinkrát ohlédla zpět."

„Byla jsi rebelka s ideálem. A ti jsou nejlepší."

„Na to nezapomeň." Mrkne na mě. „Teď mi zahraj moji oblíbenou. Vím, že ji máš taky rád."

Ztratím se v hudbě. Uzavřu myšlenky jako ventil a nechám starosti života odplynout spolu s melodií.

Píseň je podmanivě krásná a odráží se od vysokých stropů. Máma se celou dobu usmívá. Díky ní celá moje návštěva stojí za to – navzdory bolesti, kterou cítím pokaždé, když zápasí se svou nemocí.

Jakmile spustím víko klavíru a pomůžu mámě nahoru po schodech do ložnice rodičů, život se vrátí do normálu. Její roztřesené nohy a hůl mě připraví o dobrou náladu a štěstí vystřídá zoufalství.

Toho večera – poté, co se máma rozplakala, protože jí během večeře třikrát upadla vidlička – napíšu pár starým kamarádům z večírků, že si vyrazíme do klubu. Potřebuju si trochu propláchnout hlavu a přijít na jiné myšlenky.

KAPITOLA DRUHÁ

Elena

„Vzhledem k péči, kterou vaše babička vyžaduje, si nejsem jistý, zda můžeme uspokojit její potřeby. Měla by být umístěna do zařízení určeného pro dlouhodobý pobyt pacientů. S vašimi finančními prostředky to ale nejspíš nebude možné.“ Doktor zvedne oči od bločku.

Všechno se vždycky točí kolem peněz.

Chcete vědět, kolik mám? Kdybyste vzali euro, zapálili ho a hodili ho do koše, přesně by to vystihovalo stav mého bankovního účtu.

Každý cent, který jsem si vydělala, šel buď na platby za péči o babičku, nebo na hrazení různých účtů. Dospělost je těžká, ale dospělost s dluhy je nejtěžší.

Babička mě varovala před snahou získat titul z americké univerzity, ale já ji neposlechla. Chtěla jsem tátovi splnit přání a studovat ve Spojených státech – jen abych zjistila, o kolik lépe vypadají sny, když se uskuteční. To, co mělo být americkým snem, se ovšem brzy proměnilo v opakující se noční můru s vysokými úroky a nadměrnými půjčkami. Sakra, z té, kterou jsem si vzala na studium, by se dala měsíc živit malá země.

Když se podívám na babičku, bolest v mé hrudi se vystupňuje – je to jediné spojení, které mi s tátou zbylo. Dokud bude žít, udělám cokoli, aby byla šťastná a zdravá.

Její zastřené oči se setkají s mými. „*Marisol?*“

„*Sí. Estoy aquí.*“ Potlačím hořkost. Mít příbuzného s Alzheimerovou chorobou ve mně vyvolává touhu po jednoduchých věcech: například to, aby mi nikdo neříkal máminým jménem. Stačí na ni jen pomyslet a nad hlavou se mi vznáší temný mrak. Smutek potlačím vzpomínkou na rodiče.

Byť nesnáším pocit z toho, že mě babička zaměňuje za mámu, na druhou stranu jsem ráda, že jsem své matce podobná.

Všichni mi říkají, že jsem její věrná kopie – mám její křivky, tmavé vlasy s přirozenými vlnami a průměrnou výšku. Jediné, co mám po tátovi, jsou hnědé oči a dlouhé řasy. Babička říkávala, že jsem podědila to nejlepší z obou.

Obrátím se na doktora. „Kolik taková zařízení obvykle stojí?“

„V současné době bych to odhadoval na čtyři tisíce eur měsíčně, plus mínus.“

Místnost se točí, zatímco v hlavě obracím jeho slova. To je dalších osmačtyřicet tisíc eur ročně, které nemám. Sotva si dokážu dovolit svůj byt o velikosti dětské krabice na boty.

„Můžeme si ji tu nechat ještě měsíc, než všechno vyřešíte, ale budete si muset najít něco jiného. Obávám se, že její stav se zhoršil poměrně rychle a náš personál na ni není vybaven. Klinická studie nevyšla.“

Pokusím se zadržet slzy. „To už se nedá nic dělat? Neexistují žádné jiné léky, které byste mohli zkusit?“

„V těchto případech ne. Je mi to moc líto, slečno Gonzalezová. Doporučuji vám užít si čas, který vám zbývá, a najít jí místo, kde se o ni postarají, dokud…“

„Chápu.“ Kousnu se do jazyka, abych neřekla něco, čeho bych později litovala.

„Kdybyste uvažovala o návratu do Mexika, služby jsou tam mnohem levnější. I s omezenými prostředky byste tam mohla najít pěkné místo."

„Budu na to myslet."

Nic nezní tak dobře jako dát výpověď v práci a přestěhovat se zpět do země, kde zavraždili mé rodiče. Je to budoucnost zářná stejně jako apokalypsa.

Doktor s napjatým rozloučením opustí místnost a dopřeje nám trochu soukromí.

„Neno, jak se má Eduardito?" Babička mě křehkou rukou chytne za paži. Její slova ve mně vzbudí pocit, jako by mi vrazila žiletku do srdce.

„Dobře. Jen má spoustu práce." Nepracuje už třináct let, ale kdo to počítá?

Přestaň být zahořklá, Eleno.

„Proč vypadáš tak smutně? Přinuť ho, ať zůstává víc doma s tebou a malou Elenkou. Pořád mu opakuju, ať méně pracuje, ale on neposlouchá. Je tvrdohlavý jako jeho otec."

Zhluboka vydechnu a dál s ní mluvím, jako bych byla moje matka.

Nemám důvod jí připomínat, že nejsem její snacha a její syn je mrtvý. Když jsem to zmínila naposledy, rozplakala se a vyhrožovala, že vrahy zabije sama. Bylo zapotřebí dvou sester a injekce něčeho silného, aby ji uklidnili. Tehdy jsem si uvědomila, že jsem na svou bolest opravdu sama. Babička nedokáže unést pravdu a nemá smysl ji k tomu nutit. Dva gangsteři, kteří si chtěli získat respekt šmejdského vůdce gangu zabitím velvyslance, umřeli, aniž by se dostali před soud.

Další vyčerpávající hodinu strávím tím, že se s ní dívám na televizi a obědvám. Jakmile nastane čas odejít, políbím ji na tvář a rozloučím se.

Jakmile vykročím ven z areálu, zaplaví mě úzkostné myšlenky na to, jak uhradím náklady na její hospitalizaci. Nevím, jak bych jí mohla pomoct, abych se zároveň udržela nad vodou.

Možnost 1: Přestěhovat si babičku do bytu a stát se její pečovatelkou na plný úvazek, zatímco budu pracovat z kanceláře/ložnice.

Možnost 2: Vrátit se s ní do Mexika, aby tam mohla získat cenově dostupnější péči.

Možnost 3: Stát se striptérkou, i když mám obě nohy levé a k tomu příšernou trému.

Myšlenku na návrat do Mexika ihned zavrhnu. Tato možnost je špatná jak pro mé duševní zdraví, tak pro mou práci, což mě jen utvrdí v důvodech proti. Babička potřebuje pomoc, což znamená, že si musím udržet práci na této straně polokoule. Strávila jsem roky budováním evropských kontaktů ve světě F1 a odmítám se jich vzdát. S pomocí Elíase a jeho konexí s týmy jsem si vybudovala malou firmu zastupující sportovce.

Existují větší společnosti, které mohou dělat moji práci? Samozřejmě.

Existují firmy, které jsou ochotné se pro své klienty přetrhnout bez ohledu na čas a situaci? Rozhodně.

Ale ty nikdy nemohou nabídnout takovou péči jakou já. Beru si jen pár klientů najednou, starám se o jejich sociální sítě a reprezentuju je v tom nejlepším možném světle pomocí individuálního plánu. Díky doporučením od Elíase jsem získala stabilní základnu věrných klientů. S velkou PR agenturou se to sice nedá srovnávat, ale je to celé moje. Vybudovala jsem si to od nuly a nehodlám se toho vzdát tím, že se přestěhuju zpátky do Mexika. Byla by to kapitulace, a táta mě naučil, že se nikdy nesmím vzdát, ať je to jakkoli těžké.

Vrátím se do ubohého bytu, který dělí tak rok od toho, aby ho kvůli narušené statice prohlásili za neobyvatelný. Sebelítosti většinou neholduju, ale zasloužím si jednu noc, kdy se budu moct utápět ve smutku.

Zvažuju, že zavolám Elíasovi, ale nakonec to neudělám. Má plné ruce práce s předsezonními kontrolami F1. Ani můj nejlepší kamarád mi z téhle šlamastyky nepomůže. Jakmile se mu svěřím s finančními problémy, vždycky mi nabídne peníze. Pokaždé to odmítnu a on dělá, co může, a spojuje mě s jinými firmami z F1, abych pro ně dělala PR. Jeho známí mě pak doporučují dalším, což mi pomáhá vybudovat si reputaci někoho, kdo dokáže napravit jakoukoli situaci.

Loni jsem zažila dosud největší průlom, když mě jeden z novějších klientů doporučil McCoyovi, legendárnímu týmu F1. Najali mě, abych s reputací pomohla jednomu z nejlepších jezdců, Liamu Zanderovi. Ačkoli to pro mě byla dosud nejvýznamnější zakázka, vypršela, jakmile Liam změnil tým.

Cesta zpět do bytu skončí příliš rychle. Vystoupám po vratkých schodech a vejdu do garsonky. Sebelítost pokračuje, když vynechám večeři, osprchuju se a svalím se na postel.

Mám dost odkládání nevyhnutelného, takže vytáhnu telefon a znovu zkontroluju bankovní účet.

Trvá mi necelou minutu, než mi dojde, jak moc jsem v háji. Hodím telefon na druhý konec postele a cítím, jak optimismus ničí beznaděj. „Bože, vím, že jsme se poslední dobou moc nekamarádili, ale teď bych ti byla navěky vděčná za záchranné lano. Vezmu cokoli. A buďme upřímní: hodil by se mi nějaký zázrak nebo tři. Myslím, že už jsem si toho vytrpěla dost," zašeptám ke stropu.

S bušící hlavou se smířím se svou situací.

Další rok, další neúspěšný pokus.

Truchlím za babičku, za její ztrátu vzpomínek a za poslední spojení se starým životem, které mi proklouzává mezi prsty. Babička nikdy nepozná moje děti, natož aby si na mě ještě někdy vzpomněla. Smutek mě obklopí jako plášť.

Nesnáším, když se ke mně vkrade tahle temná mlha, která mě připravuje o štěstí. Pocit se mě chytne neviditelnými drápy a drží mě jako rukojmí. Nestává se to často, ale když k tomu dojde, celý můj život se obrátí vzhůru nohama. Temné myšlenky přeruší vibrování telefonu. Natáhnu se, abych ho sebrala z rohu postele. Na displeji se mihne neznámé číslo a já to bez váhání zvednu. „Haló?"

„Dobrý večer, mluvím s Elenou Gonzalezovou?" pozdraví mě mužský hlas.

„Ano, to jsem já," odvětím zlomeně.

„Skvělé. Jmenuju se Connor McCoy. Dostal jsem vaše kontaktní údaje, jelikož jste loni pracovala pro Petera McCoye. Nevím, jestli jste v obraze, ale musel si vzít trvalou dovolenou, takže jsem převzal jeho pozici. Vím, že sezona právě začíná, ale potřebuju vaši pomoc s jedním PR projektem."

„O jaký projekt jde?" Musím se ovládat ze všech sil, aby z mého hlasu nebylo patrné zoufalství.

McCoy má jen dva jezdce: Elíase, kterého přijali do týmu poté, co Liam minulou sezonu odešel, a toho druhého… no… o kterém toho vím víc než dost.

„Chceme vás najmout na soukromou zakázku. Bude to vyžadovat spoustu vašeho času a budete muset podepsat smlouvu o exkluzivitě a dohodu o mlčenlivosti."

„Jaké máte podmínky?" Můj tón zůstává lhostejný, ačkoli mi tělo vibruje očekáváním. V tuto chvíli – pokud to nezahrnuje svlékání – přijmu cokoli.

Sakra – po kontrole financí zní lákavě i to svlékání.

„Platili bychom vám osm tisíc eur měsíčně po dobu deseti měsíců, počínaje letošním březnem. Plus bonus dvaceti tisíc eur, pokud to vydržíte až do finálové velké ceny v prvním prosincovém týdnu.“ Druhou větu prone-se, jako by to byla modlitba. „Chceme, abyste pracovala výhradně s Jaxem Kingstonem. Součástí práce by bylo dohlížet na něj a pomáhat pozitivně posilovat jeho me-diální přítomnost.“

Sto tisíc eur? Za takové peníze bych udělala takřka cokoli.

„Musím se nejdřív poradit s několika klienty, pokud to nevadí. Pak vám rozhodně pomůžu, s čímkoli budete potřebovat.“

Connor mi vysvětlí hlavní body smlouvy a vyjmenuje vše, co budu muset během závodní sezony dělat. Jeho plán je chytrý a dobře promyšlený. Souhlasím jen s ma-lými obavami, jelikož vím, že odpovědí na své modlitby nemůžu pohrdnout.

Ne všichni hrdinové nosí pláště. Tenhle konkrétní hr-dina má pár drsných rockových tetování a nosí závodní kombinézu McCoye.

KAPITOLA TŘETÍ

Jax

Když mi bylo sedm, táta mě postavil před boxovací pytel. Stalo se to hned poté, co jsem praštil jednoho kluka na stupních vítězů při závodech motokár. Byl jsem naštvaný na mladé pitomce, kteří si ze mě dělali legraci kvůli prvnímu záchvatu úzkosti. Ten den se mi táta podíval do očí a řekl mi, že své démony musím zahnat. Bohužel to i přes veškerou tátovu snahu vypadá, že jsem se rozhodl běžet vedle nich.

Démoni mají nejrůznější podoby a velikosti. Hněv. Úzkost. Strach z budoucnosti. Ti moji mě svádějí k tomu, abych propadl xanaxu a měl alespoň trochu klidu. Nejsem drogově závislý. Přísahám. Ale potřebuju dočasnou úlevu, kterou xan poskytuje.

Představuju si, že nebe je hodně podobné tomu, co se mi odehrává v hlavě hned poté, kdy tableta začne působit – tiché, klidné a mnohem méně temné.

Nechtěl jsem, aby můj život letos nabral tak dramatický obrat. Mámin stav se zhoršuje, táta se jí zoufale snaží pomoct a já si pohrávám s nestabilitou. Jakmile se věci zkomplikují, poddávám se neřestem. Ale s vyhýbáním se problémům přichází úzkost. Jako rána z čistého nebe, která mě zasáhne, když to čekám nejmíň.

Závody mi pomáhají zůstat při smyslech. Někteří lidé říkají, že nevěří na lásku na první pohled, ale moje

zkušenost je jiná. Zamiloval jsem se do touhy po adrenalinu – zrádné milenky, která mě opouští stejně rychle, jak přišla. Honím se za ní všemi možnými způsoby. Pití, řízení, sex – všechny tyto aktivity vyvolávají adrenalin a pomáhají mi udržet nervozitu na uzdě.

„Zpackal jsi, co se dalo." Connor McCoy na mě hledí v celé své kráse. Místo toho, abych si před začátkem sezony užíval v Melbourne, musím dřepět v zasedací místnosti.

„Podělal jsem to. Ty to víš, já to vím, dokonce to ví i Elías, můj novej zatracenej týmovej kolega."

„Znepokojuje mě, co jsi udělal. Kurva." Connor zavře modré oči a stiskne si kořen nosu. „Nezraď mou důvěru a nenuť mě hledat jiné řešení, jak držet tvoji úzkost pod kontrolou." Jeho britský přízvuk v sobě má ostrou hranu.

„Už se to nestane. Poučil jsem se. Už vím, že ty prášky se s alkoholem nesnesou." Nepřemýšlel jsem o vedlejších účincích jejich kombinace. Xanax se mou nejnovější berličkou na zmírnění úzkosti stal teprve nedávno.

Connorovi zacuká sval v čelisti. „Přestaň kurva blbnout. Objevila se videa, kde tancuješ na stolech, chováš se jako šílenec a pak kolabuješ vedle pisoáru."

Potlačím nutkání sebou trhnout. „Říkám to nerad, ale v časných ranních hodinách nejsem zrovna vzor cti a noblesy."

„Takové pitomosti by tě mohly dostat do nějaké laciné reality show."

Otevřu pusu v předstíraném šoku. „Skoro jsi mě urazil, ale na rozdíl od těch pořadů má můj život poutavý děj."

Jeho ponurý výraz mě přivede k rozumu. „Mluv vážně. Chápu, proč jsi tak rozrušený. Je mi líto tvojí mámy. Ta moje ji minulý týden navštívila a řekla mi, že to s ní nevypadá moc dobře."

„Nech toho. Do toho ji *nepleť*," vyštěknu.

Ať jde Connorova máma do háje za to, že drbe o mojí. Člověk by si myslel, že vzhledem k tomu, že je Londýn tak obrovské město, bohatí budou bydlet ve svých vlastních sídlech daleko od sebe. Ale ne, Connorova máma náhodou chodí do stejného klubu milovnic erotických románů jako moje.

„Fajn. Co takhle zhodnotit tvůj mediální obraz? Vzhlížejí k tobě děti, sakra. To, co děláš, tvé kariéře zrovna neprospívá. Sponzoři i fanoušci zpochybňují tvoji duševní vyrovnanost."

„Nejspíš máš štěstí, že mám smlouvu už jen na jeden rok."

Connor se zatahá za blond vlasy. „Ne. *Ty* máš štěstí, že tě mám rád i přesto, že jsi takovej kretén. Aspoň natolik, abych hájil tvoje místo před radou sponzorů, kteří mě už teď nemají zrovna moc v lásce. Nenechám se od těch zazobaných ničemů ponižovat. Tak se koukej sebrat. Teď když je Liam pryč, jsi jedinou nadějí týmu na umístění na stupních vítězů."

„Pokusím se polepšit." Polknu sebelítost. Connor se nemusel radě postavit, ale udělal to jako laskavost pro mě. A já jsem mu za to vděčný.

„Doufám, že jsem se vyjádřil dost jasně." Connorův pohled medvídka nemá stejnou sílu jako ten jeho předchůdce Petera. Ale alespoň je to pozitivní chlap, který se míň ušklíbá, a navíc toleruje moje výstřelky.

„Věř mi, chápu tě. Minulý týden byl chyba úsudku." Na hrudi se mi rozvalí tíživý pocit viny a sevře mi plíce jako hroznýš.

„Spíš těžký týden pro tvou rodinu, který jsi náhodou prožil na vlastní kůži. Ale vzhledem ke stavu tvé matky a tvojí nepředvídatelnosti nemůžu riskovat, že by se to

během sezony opakovalo. Tisk píše, že se řítíš do propasti, a to si nemůžeme dovolit."

„Polepším se a už nebudu chybovat. Jsem optimista, co vidí sklenici napůl plnou."

Minulý týden byl, mírně řečeno, drsný. S pomocí alkoholu jsem se snažil otupit mučivý pocit z toho, že jen sedím a sleduju, jak máma bojuje s peklem. Třes. Výkyvy nálady. Celé to zasrané spektrum příznaků nám zkazilo společný týden.

Connor na mě upřeně zírá. „Myslím to vážně. Víš, že existují lepší možnosti, jak zvládat příznaky úzkosti, že jo?"

„Jak ti mám vysvětlit, že je mi to u prdele, protože už nic nemá smysl?"

„No, já to vidím opačně, tak jsem tvůj problém vzal do vlastních rukou. Ber mě jako svou osobní vílu kmotřičku."

„Víc by ses mi zamlouval jako mafiánský kmotr než jako postava z pohádky."

„V tom případě si vyslechni moji nabídku, kterou – doslova – nemůžeš odmítnout."

Pomalu několikrát tlesknu rukama nejsarkastičtějším možným způsobem. „Skvělé. Nemůžu se dočkat, až vybalíš svůj velkolepý plán."

„Jelikož mám plné ruce práce s hromadou problémů, co po sobě Peter zanechal, najal jsem někoho speciálního. Napadlo mě, že by ti prospělo trochu individuální pomoci od někoho z PR."

V duchu zakleju a opřu hlavu o opěradlo židle. PR týmy jsou nejhorší. Nepřinášejí nic než bolest hlavy a odsuzování.

Connor na mě upře své bystré oči. „O tom, co se děje s tvojí mámou, se s tiskovým mluvčím bavit nebudu. Moje máma by mě zabila. Ale o tvých problémech s alkoholem

a paření na večírcích mlčet nehodlám. Kdykoli dostaneš chuť chovat se jako kretén, mysli na tým a šanci na letošní mistrovství světa. Opravdu to chceš zahodit?“

„Ne, nechci.“ Zhluboka se nadechnu. V tu chvíli někdo otevře dveře. Upřou se na mě oči barvy whiskey orámované hustými řasami. Její tenký nosík se na konci zvedá. Pohledem spočinu na plných rtech. Říct, že vypadají jako po bodnutí včelou, to nevystihuje. Spíš jako by jejich majitelka vběhla přímo do vosího hnízda a její rty s nimi prohrály bitvu: horní i spodní ret je přibližně stejně velký. Kolem ramen jí spadá vlnitá, tmavá hříva. Sahá až nad prsa a stáčí se na hedvábné blůzce. Oblečení zdůrazňuje její postavu, odhaluje křivky a prosí mě, abych před ní poklekl jako před zatracenou svatyní.

Elena splňuje všechny moje požadavky. Má boky, které chci sevřít v rukou, zadek, na nějž se chci dívat, zatímco ji zezadu šukám, a prsa, co bych moc rád políbil. Ale u ní nemám možnost myslet pérem.

Nějakým zázrakem se mi podaří potlačit zasténání a zvednu hlavu z opěrky. „Eleno, tebe bych tu nečekal.“

„Jaxi, nemůžu říct, že mě mrzí, že jsem zpátky.“ Posadí se naproti mně a natáhne ke mně svou malou ruku. Vezmu ji do své potetované. Tetování černobílých kostí obklopí její dlaň, pak ji stisknu prsty. Projede mnou záchvěv uvědomění. Žhavá, spalující touha mě nutí sevřít ruku ještě silněji, zatímco můj penis okamžitě zaregistruje její přítomnost. Zamračím se, protože nesnáším, jak moc mě jeden dotek dokáže vyvést z míry.

Když jsem Elenu viděl naposledy, Liam právě oznámil, že opouští McCoy. Bylo to hned poté, co se v šampionátu umístil na druhém místě. S jeho odchodem jsem si myslel, že jsem se jí zbavil. Ale poslední dobou jsem zjevně blbec a ošklivě jsem se mýlil.

Nerad jsem v Elenině přítomnosti častěji, než musím. Dívá se na mě, jako by věděla, že se mnou není něco v pořádku. Jako by chtěla vidět mou pravou *podstatu*. Ne kluka, co každý týden stoupá na pódium. Ne chlapa se stovkami tetování, který vypadá jako drsňák, ale kvůli špatným rozhodnutím zaostává. A rozhodně ne chlapa, co spí s každou, aby zakryl prázdnotu, kterou cítí každý den života.

Za posledních pár let, během nichž jsem sledoval, jak se máma trápí, jsem se něco naučil. Nemůžu si dovolit, aby někdo odhalil moje tajemství. Upřímně řečeno, Elena by si nemohla dovolit poznat mé pravé já, ani kdyby tři roky po sobě vyhrála v loterii.

Connor tleskne rukama. „Když jsem se dozvěděl, že Elena loni pracovala s Liamem a s tebou, zavolal jsem jí. Napadlo mě, že bude lepší najmout někoho, koho znáš."

Spíš někoho, s kým chci šukat. Ale za snahu mu dávám jedničku. „Dlouho jsme se neviděli. V pekle skončila dovolená?"

„Lucifer tě prosí, aby ses brzy zastavil. Říká, že pro tebe má připravené speciální místo." Její hlas má melodický rytmus, který poutá pozornost téměř stejně jako náznak přízvuku.

„Jen pokud tě tam budu moct stáhnout s sebou. Peklo je zábavné jen tehdy, když mám po boku tu nejlepší průvodkyni."

Connor se na nás usměje. „No, jsem rád, že si rozumíte – vzhledem k tomu, že Elena bude v této sezoně tvou nejvěrnější fanynkou."

Pohledem přeskočím z Connora na Elenu. „Opravdu doufám, že to neznamená to, co naznačuješ."

Elena se zasměje mé nevrlosti a její oči jasně zazáří pod světly.

Connor podá Eleně exkluzivní vstupenku do F1. „Elena ti pomůže vylepšit image. Bude s tebou po celou sezonu, aby tě držela na uzdě."

Čelist se mi napne až k prasknutí. „A co to sakra obnáší?"

„Elena podepsala smlouvu, že s tebou bude bydlet a dohlédne na to, abys měl na srdci nejlepší zájmy McCoye. Pokryjeme všechny její výdaje, jelikož chceme, aby se plně soustředila na to, že ti bude pomáhat. Navíc s tebou bude i během letní přestávky, ať už se rozhodneš vycestovat kamkoli. Vzhledem k tomu, že minulý týden nedopadl zrovna nejlíp, myslím, že bude nejlepší, když na tebe někdo dohlédne celou sezonu. Včetně dovolené."

Nejenže musím trávit čas s touhle sexy kočkou, ale teď s ní mám i bydlet? Do prdele. Jestli vím něco jistě, tak to, že takovou karmu si nezasloužím.

„Tohle musí být vtip. Neprosil jsem se o to, abych měl na noze kouli na řetězu." Moje slova teď znějí spíš jako zavrčení.

„A já jsem nevyhodil prachy za chlápka, který má v hlavě takový binec, že by na něj byla potřeba úklidová četa," zpraží mě Connor přísným pohledem.

„Co od nás očekáváš? Že si budeme plést copánky a společně sledovat filmy?"

Connor sklouzne pohledem ode mě k Eleně a věnuje jí vřelý úsměv. „Toho vzteklého výbuchu si nevšímej. Zvykne si, že tu budeš."

To dřív zamrzne peklo.

„Myslím, že to zvládnete, ale pokud budeš mít nějaké otázky, můžeš mi napsat." Connor se na mě podívá a tiše mi zašeptá, abych se *choval slušně*. Nakonec odejde z místnosti.

„No, reagoval jsi přesně tak, jak jsem čekala.“ Elena zkříží nohy a upoutá moji pozornost. Džíny jí přiléhají k tělu a zdůrazňují všechno, čemu musím odolat.

„Vidím, že tě povýšili z PR zástupkyně na chůvu slavných. Vždycky jsem chtěl zrealizovat tuhle konkrétní fantazii. Nechceš si ji se mnou zahrát?“

Poklepe si upravenou rukou na koleno. „Jen pokud slíbíš, že nejpozději v deset půjdeš do hajan.“

„To se dá zařídit po pořádném píchání.“

Na tvářích se jí objeví ruměnec a oči jí těkají po horní polovině mého těla. Napřímím se a vychutnám si vzrušení z jejího pohledu. Krev v mé hlavě se navalí jinam – k části mé anatomie, které by za jiných okolností nevadilo vykreslit Eleně na tvářích červeň.

Přimhouří na mě oči. „Nemůžeš usnout u seriálu na Netflixu jako my ostatní?“

„Snažíš se mě pobavit?“

„Když už mluvíme o zábavě, mám pár pravidel, jelikož spolu budeme bydlet.“ Přehodí si vlasy přes rameno a vyhne se mému pohledu.

„Nic jiného od tebe nečekám.“

Vytáhne z kabelky ipad, aniž by si uvědomovala, jak moc mě přitahuje. Džíny jsou mi až nepříjemně těsné a těžce dýchám. „Bez mé pomoci jsi to vydržel pouhé tři měsíce. Prohlédla jsem si tvoje profily na sociálních sítích a podle všeho nás čeká pořádná fuška. Vzhledem k tomu, že tvoje image klesla na historické minimum, už to může jít jen nahoru.“

„A co přesně to obnáší? Budeš moje falešná přítelkyně? Tenhle druh příběhů miluju.“

Obrátí oči v sloup. „Ani přítelkyně tě nezachrání před vlastní reputací. Naplánovala jsem různé výlety a zážitky, aby tvá veřejná image byla tak čistá, že si lidi budou

klást otázku, jestli jsi nepodstoupil transplantaci osobnosti.“

Zvednu obočí. „A já si myslel, že mě lidi budou mít rádi za to, jaký *jsem*.“

Elena se zasměje. Nesnáším, jak to zní – je to jemné, bezstarostné a neposkvrněné úzkostí. Zatímco já zápasím se skrytou otupělostí a pesimismem, ona vyzařuje naději a vřelost.

Mám chuť vyzkoušet, jak dlouho potrvá, než bublina jejího pozitivního myšlení praskne.

„Každopádně… než začneme, potřebuju, abys mi pověděl, co se stalo během tvého jednorázového dobrodružství s pisoárem v klubu.“

Z úst se mi vydere chraplavý smích. Ten zvuk je mi cizí, zvlášť po pekelném týdnu, který mám za sebou. „No, když se do sebe dva zamilují…“

Hodí po mně pero. Odrazí se mi od hrudi a odkutálí se zpět k ní.

Promnu si hruď. „Násilí nikdy není řešením.“

„Říká ten, kdo nedávno paparazzovi rozbil foťák za dva tisíce eur.“

„No dobře, násilí *obvykle* není řešením, ale rasistické narážky toho reportéra mě vytočily. A když se na to podíváš z pohledu PR, aspoň jsem mu přispěl na nový.“

„Hodit mu do obličeje tisíc eur se nepočítá.“

„I tak se předklonil rychleji než moje poslední jednorázovka, aby ty bankovky sebral.“

Zamračí se na mě. „Tak co se v tom klubu stalo?“

Jestli mi to hodlá takhle otloukat o hlavu, nemůžu se dočkat, jak bude vypadat zbytek sezony. „Udělal jsem chybu, vlastně dvě: pil jsem a vzal si prášky proti úzkosti a ukázalo se, že to nejde moc dohromady. Zbytek už znáš. Dá se říct, že noc nedopadla tak, jak jsem chtěl.“

Její oči zněžní a pozbydou tvrdosti, která se v nich zračila před chvílí. „Nevěděla jsem, že potřebuješ léky na zvládání úzkosti."

Pokrčím rameny. „Moc lidí to neví."

„Zkusil sis promluvit s psychologem, aby ti pomohl zvládat příznaky? Napadlo tě zkusit jiné léky?"

„Ne, protože to by znamenalo mluvit, a já absolutně, za žádných okolností, nehodlám žvanit o svých pocitech. Na to všem seru, tak se o to ani nesnaž. Mám k dispozici amerického lékaře, který tu práci zvládá skvěle." Poklepu prsty o stůl. Jen na mě zírá. Je znepokojující, jak moc se soustředím na zlaté jiskřičky v jejích hnědých očích. Absolutně, stoprocentně znepokojující, kurva.

„Musíš ke mně být upřímný. Je tu ještě něco, na co si mám dát pozor kromě záchvatů úzkosti?"

Její slova u mě spustí zlověstný časovač. Potlačím vlnu úzkosti, která se ve mně hromadí, protože před ní nechci vyšilovat. „Ne. Snad kromě mojí obvyklé dávky z lahve Jacka. Je to moje holka, tak si nedělej naděje."

Jen krátce protočí panenky, zavrtí hlavou a pak se znovu zaměří na ipad. „Když už je řeč o alkoholu… nehodlám si hrát na tvoji chůvu, ale mám nějaká pravidla."

„U pravidel nejradši hledám způsob, jak je porušit."

„Jaxi…"

Při zvuku mého jména opouštějícího její rty mnou projede elektrický výboj. Její oči hoří a lákají mě, abych z ní vytáhl ještě silnější reakci.

Přestaň se chovat jako naprostý blbec. „Dobře, fajn. Tak mi prozraď, jak chceš z téhle sezony vysát veškerou zábavu."

Koutky rtů mi zkroutí malý úsměv a sleduju, jak Elena nervózně točí tužkou od Applu. Aspoň ji znervózňuju stejně jako ona mě.

„Zaprvé musíš omezit pití. Nechci po tobě, abys přestal úplně, ale aby ses ovládal. Nemůžu tě tahat z náhodných toalet, natož ti pomáhat s návratem do hotelového pokoje."

Proč mi při představě, že se dělíme o hotelový pokoj, zacuká penis v džínách? To je poněkud… neobvyklé. Představa, že budu sdílet prostor se ženou, by mě v minulosti rozesmála až k slzám. Ale s Elenou mi to připadá lákavé. Napětí mezi námi je jako afrodiziakum toho nejtvrdšího ražení.

Zatnu zuby a přikývnu. „To je fér. Taky nehodlám pít tak, jako jsem to dělal během přestávky." Jenže někdy si prostě nemůžu pomoct. Alkohol mi dokáže zamlžit mysl natolik, že mi poskytuje dočasnou úlevu. Ovšem kvůli šanci na titul se v této sezoně pokusím se svými problémy bojovat nějak jinak.

Klíčovým slovem je *pokusím*.

„Zadruhé, musíš ke mně být upřímný. Jestli se něco zvrtne, chci to vědět, abych ti mohla pomoct. Jestli se to dozvím druhý den z novin, už bude pozdě a budu naštvaná."

„Dobře," přikývnu na její druhé pravidlo, protože představa naštvané Eleny je skoro stejně legrační jako to, že se vysekám v prvním kole velké ceny.

„Dále –"

„Do prdele. Kolik pravidel sis sepsala?" Založím ruce na hrudi.

Její pohled se na chvíli zastaví na mých předloktích, než se zase vrátí k mému obličeji a zachytí můj ďábelský úsměv. Zčervená a zastrčí si volnou kadeř za ucho. „Už jen pár. Pokud se večer oba vrátíme do apartmá, tím to skončí. Žádné chození ven. Chci ti věřit – což znamená, že se nemůžeš plížit pryč, abys dělal bůhvíco."

„Bůh to sice možná ví, ale já mám smlouvu s ďáblem.“ Usměju se ještě víc zeširoka a její neklidné ruce začnou znovu kroutit tužkou.

„No… každopádně, žádné plížení. Tahle práce pro mě strašně moc znamená a potřebuju ti věřit. Platí mi spoustu peněz, abych ti pomohla.“ Uhne pohledem.

„No, zlato, šek, který dostaneš, až bude po všem, tě tu určitě udrží. Tak nepředstírej, že tě nebaví pomáhat hajzlům, jako jsem já.“

„Ne. Baví mě lidem pomáhat dosáhnout jejich plného potenciálu. A vidím, čím bys mohl být, kdyby ses zbavil téhle příšerné image.“

„Moc si nenamáhej oči. Možná se ti nakonec nebude líbit, co uvidíš.“

„Nemusím tě mít ráda, abych odvedla svoji práci.“

Sakra. Tím mě dostala.

Elena něco naťuká do tabletu. „Ještě jedna věc. Budu tě sledovat téměř všude. Je to součástí smlouvy.“ Kousne se do rtu a umožní mi zahlédnout část jejích bělostných zubů.

To stačí k tomu, aby se mi postavil do pozoru, což mě značně znepokojí. Moje péro nechápe, co je na Eleně tak špatného, ale její dozor nad mými aktivitami je ta nejhorší zasraná zpráva, jakou jsem se mohl dozvědět – horší než ta, že můj nejlepší kámoš Liam letos změní závodní tým.

Drahé péro, seznam se prosím se dvěma mlýnskými kameny, mezi kterými budeš tuto sezonu drceno.

„Znamená to, že se podělíme o ložnici? Vždycky jsem chtěl lidský polštář, se kterým bych se mohl mazlit.“

S předstíraným šokem zalapá po dechu. „Opravdu? O žádné ložnice se dělit nebudeme. Vážně, cokoli mezi námi bude přípustné pro děti pod třináct, takže…“

„Slyšel jsem, že filmy pro děti pod třináct teď mají sexy scény.“ Vyzývavě zahvízdám.

„Proboha. Nic takového se mezi námi nestane.“ Způsob, jakým se jí rozzáří oči, když se směje, mě znepokojuje. Jsem v pokušení ji přimět, aby se zasmála znovu. Zůstanu zticha a pokusím se smířit s tím, že s ní budu muset strávit celé měsíce.

Google, jak se španělsky řekne jsem v prdeli*?*

Zavře pouzdro na ipad. „Teď vážně. Connor nezahrnul do smlouvy klauzuli o vztazích mezi zaměstnanci, ale je tak nějak zřejmé, proč tuto možnost nevyužijeme.“

Connora samozřejmě ani nenapadlo tam něco takového uvést. Asi si myslí, že by se mě Elena nedotkla ani třímetrovou tyčí, i kdyby jí za to zaplatil, tak proč by se obtěžoval takovou klauzuli přidávat?

Byť to Connor nezahrnul, musím si pamatovat, že se od ní mám držet dál. Ať se děje cokoli, mezi námi nemůže fungovat žádný vztah. To je důvod, proč netoužím být v její blízkosti déle, než je nutné. Vyvolává ve mně reakce, na něž nejsem zvyklý – reakce, které nechci prozkoumávat, ať se mi její přístup líbí sebevíc.

Žádný příběh se šťastným koncem mě nečeká.

Mí kamarádi si možná zaslouží konec z nejnovější kýčovité romantické komedie, ale já se spíš hodím do Noční hlídky ze *Hry o trůny* – nepojmu za manželku žádnou ženu až do konce svých dnů.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Elena

Vítejte v pekle. Počet obyvatel: dva.

Když mi minulý týden zavolal Connor a seznámil mě s náplní letošní práce, řekl mi, že budu muset bydlet s Jaxem. Je to nejdivnější smluvní ujednání, s jakým jsem se dosud setkala, ale na tisíce eur, které mi nabídl, jsem prostě nemohla říct ne. Vzhledem k tomu, že je v sázce všechno, jsem ochotná udělat téměř cokoli, abych mu pomohla obnovit reputaci.

Connor mi vysvětlil základní problémy s Jaxem a proč McCoy potřebuje, aby byl v této sezoně nejlepší. Vzhledem k tomu, že Liam letos po neshodách s bývalým generálním ředitelem McCoye, Peterem, změnil tým, Jax se stal novou tváří stáje. Tato sezona je pro Jaxe nejlepší šancí na zisk druhého titulu mistra světa. S přihlédnutím ke všem novým stresorům se Connor obává, že by Jax mohl selhat. Jsem tu proto, abych se ujistila, že ten tlak zvládne. Navíc mu mám vylepšit image.

Společně vejdeme do extravagantního hotelového apartmá. Abych dokázala, že jsem schopná vidět věci pozitivně, musím dodat, že ten prostor o rozloze sto osmdesáti šesti metrů čtverečních s vlastní jídelnou, rozkládací pohovkou a oddělenými pokoji mě vážně ohromil. Jenže jediný pohled na mohutnou postavu vedle mě rozmetá moji pozitivitu na kusy.

Žádný prostor se nezdá dost velký, když mám den co den trávit čas s Jaxem. Minulou sezonu jsem to s ním sotva přežila bez úhony. Jax mi bránil v tom, abych se k němu přiblížila – kromě nucených píáristických setkání s Liamem. Kdykoli jsme byli ve stejné místnosti, Jax se vyhýbal jakékoli konverzaci se mnou. Brala bych si to osobně, kdybych nevěděla, že většina sportovců nesnáší spolupráci s píáristy.

Když jsem s jezdci začínala, myslela jsem si, že je to mojí osobností. Pár let v téhle branži mě ale naučilo, že nikdo nemá rád, když mu někdo diktuje, co má dělat – obzvlášť namyšlení sportovci, kteří umí poslouchat asi tak jako batole. Moje práce mi pomohla vybudovat si toleranci vůči individuím, jejichž ega jsou tak velká, že by si mohla zažádat o vlastní PSČ.

Elías se mě každý rok ptá, proč jsem se rozhodla dělat PR pro největší kretény v Evropě. Odpověď je jednoduchá: nemám ráda dokonalé lidi. Nejnáročnější úkoly jsou ty nejlepší, tak ke mně suňte všechny zlomené existence, které zoufale potřebují někoho, kdo jim pomůže. To jsou klienti, jež mám ráda.

Ty, kteří jsou bez výčitek sami sebou, znovu a znovu. Mám je nejradši, protože cesta k dosažení vrcholu je pro mě o to víc vzrušující.

Navzdory odolnosti a zkušenostem mě Jax svým odporem rozčiluje jako nikdo jiný. Nechápu, proč mi to vadí, a nechápu ani jeho samotného. Ale nejsem idiot. Vidím, jak se chová k ostatním, a – překvapivě – k nim není tak odměřený jako ke mně.

Ovlivňuje to moje sebevědomí? Ne.

Ovlivňuje to moji trpělivost? To si pište, že ano.

Přestože nevím, co si o něm myslet, mám za úkol zjistit o něm všechno, co se dá. Jax nosí úzkost jako módní

doplněk. Černá barva je jeho typickým znakem, pokud si zrovna nemusí obléct šedo-bílou kombinézu McCoye. Jeho každodenní šatník tvoří doc martensy, trička a roztrhané džíny. Nosí bundy se slogany a jeho potetované prsty zdobí prsteny. Mírně řečeno je to darebák až do morku kostí.

Ať už je jakkoli přitažlivý, jeho obezřetné oříškově hnědé oči křičí, ať se mu sakra nepletu do cesty. Nemluvě o tom, že jeho chování ke mně je asi stejně přátelské jako půlnoční procházka temnou uličkou.

„Vítej v zemi rozmařilosti. Užij si to, dokud to jde." Mávne rukou po apartmá.

„Páni, nastavil jsi vysokou laťku pro vřelé přivítání. Mockrát děkuju." Zírám na něj a snažím se nevnímat, jak košile zdůrazňuje jeho vypracované svaly a paže pokryté tetováním. Jax zakašle a znovu upoutá moji pozornost. Jeho oči na chvíli zjasní. „Jestli si moje tetování chceš prohlédnout zblízka, stačí poprosit."

„Nemám zájem, ale díky za nabídku."

„Některé ženy by prosily o šanci vidět ho v celé jeho kráse."

Nakrčím nos. „Jestli o to ženy prosí, měly by přehodnotit priority."

Jeho smích mi na tváři vykouzlí úsměv. „Nesnižuj priority ostatních. Ne každý je masochista, který se dobrovolně hlásí do práce se mnou."

„Vtipné od chlapa, který demolici své kariéry povýšil na koníčka."

Přejede si rukou po strništi. „Můžu tě ujistit, že moje kariéra není to, co mám rád na koníčka."

Zadržím smích, který ze sebe zoufale chci vypustit. „Zahrajeme si hru: budeš mlčet a už neřekneš ani slovo. Ta tvoje nevymáchaná pusa tě dostane do průšvihu."

„Byla bys překvapená, do jakých průšvihů se dokážu dostat bez jediného slova.“ Vrhne na mě potutelný úsměv.

„Překvapená? Asi ano. Zaujatá? Rozhodně ne.“

„Budu rád, že tě tu mám. Nic mě tak nerozparádí jako někdo, kdo se mi za každou cenu snaží vzdorovat.“

„Vzdorovat by naznačovalo, že mě zajímá něco víc než ti jen pomoct.“

„Podle mě je pomoct mi k orgasmu stejně důležité jako napravit moji reputaci. Co ty na to?“

Vrhnu na něj pohled ve stylu *nechovej se jako naprostý debil*. Popadnu zavazadla a zamířím do pokoje. „Jdu si před tiskovkou zdřímnout a osprchovat se.“

„Už teď hodláš spát v práci?“

Zhluboka si povzdechnu. Už nemám náladu na jeho škádlení. „Connor ti poslal otázky a odpovědi, které jsem včera připravila. Myslíš, že si je zvládneš přečíst?“

„Už jsem to udělal.“

Strnu na místě. „Vážně?“

„Ano, na rozdíl od toho, co si o mně myslíš, umím číst. A celkem rychle, aspoň podle mého názoru. A teď, když jsem byl hodný kluk, můžeš mi v telce pustit můj oblíbený kreslený seriál, abych se nenudil?“ Svalí se na gauč v obýváku.

Zvednu obočí. „V telce?“ Musím si vygooglit britský slang, protože některé věci, co říká, nedávají smysl bez kontextu. Když už jsme u toho, jaký Angličan začal říkat kufru auta stejně jako *botě*?

„*Televisión,*“ vysouká ze sebe s příšerným španělským přízvukem, zatímco ukazuje na ovladač na televizním stolku vedle mě.

Ze všech sil se snažím neusmát. „Uvidíme se za pár hodin.“ Rozhodnu se jeho prosbu o ovladač ignorovat, vejdu do svého pokoje a zavřu za sebou dveře.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Vysoké otáčky**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.